

ወገኔን አያችሁ?!

ከአሰራ-ሶስት ወራት የብርሃን ጸጋ፣
ከአዝርዕት እናት ከለምለሚ ምድር...፣
ተፈጥሮ ሲቸገር!
ወገኔን አያችሁ?!

አባይ፣ አዋሽ፣ አሞ — አንገረብ፣ ተከዜ፣
ጊቤ፣ ዋቤ፣ ባሮ - አትባራ፣ ገናሌ...፣
ጀማ፣ ሮቤ፣ ሙገር - ደዴሳ፣ ቀበና...፣
ጎጆብ፣ ሚሊ፣ ጉደር፣ - በለስ፣ መረብ፣ ዳዋ...፣
ጨፌ የሕይወት ምንጭ አቋርጦ ተሻግሮ፣
በምድረ-በረሃ በውሃ ጥም አሮ፣
በረሃብ በጠኔ አንጀቱ ተቋጥሮ?!
ወገኔን አያችሁ?!

ባረመኔ ጥይት ልቡ ለይ ተመቶ፣
በጨካኞች በትር አናቱ ተፈልጦ፣
በሰጋት በጭንቀት ሰርክ ተወጥራ፣
በውራጅ ቦዘኔ ንጹኋ ተደፍራ፣
በበረሃ በረት አንደ ከብት ታጉረው፣
በቀቢጸ-ተስፋ ፍጡራን ተሞልተው...፣
ወገኔን አያችሁ?!

... እናስ ምናለችሁ?
እናንት ደለሎች የሰው ፍጡር ሻጮች፣
በነሱ ላብና ደም “ሚሊዮን” ቆጣሪዎች፣
እብነ-በረድ ሕንፃ ፎቅ ቤት አሰሪዎች፣
ጮማ ሰልጥኞችሁ “ቃተኛ” በሊቶች፣
ቪርሙዋ፣ ኮኛክ፣ ውስኪ፣ እንደ ወሃ ቀጂዎች...፣
እናስ ምናለችሁ?
ሲራብ፣ ሲጠማ... ምስኪን ወገኖችሁ፣
የገንዘብ ምንጫችሁ!

እናንተስ “ክቡራን” የተኮፈሳችሁ፣
በንቀት ጥላቻ የተበከለችሁ፣
በዘር በሃይማኖት... ሕዝብ እያመሳችሁ፣
በጉልበት በብረት አፈና የገዛችሁ፣
ከንቱ ጸረ-ዜጋ “ልማታዊ መንግሥት”
እኛን ወደ “አሸዋ” - “ለነሱ” ለም- መሬት...፣
ምንድን ተሰማችሁ?
ሲናድ ሰብዕኖችን—ሲነካ “ክብራችሁ”?

እናት፣ አባት፣ እህት፣ ወንድም... ዘመዳሞች፣
አልቅሶ ተቀባይ... አልቅሶ ሸኚዎች፣
በጣርና ስቃይ ከሚያገኙት ጥሪት እሚያካፍሏችሁ፣
ሲራቡ፣ ሲጠሙ፣ በግፍ ሲሰቃዩ... እስኪ ምን አለችሁ?
በሃዘን መኮራመት— ሁለተኛ ጉዳት?
ወይስ ተጠያቂን አፋጠ መሟገት?!

ስንት ዓመት ይቆጠር ስንት ዘመን ይለፍ፣
በግፍ በሰቆቃ ስንት ወጣት ይቀጠፍ፣
እንደ አገር ኢትዮጵያ— እንደ ሕዝብ ኢትዮጵያዊ ተከብሮ ለመኖር፣
ስንት ጊዜ ይክነፍ? — ስንት ሸበት ይብቀል?
ግፈኛውን ቡድን፣ ዘረኛውን ሥረዓት ከስሩ ለመንቀል?!

ከዚያም የሆናችሁ — ከዚህም ያለችሁ
ሁለችን! ሁለችሁ!
ወገኔን አያችሁ?! እናስ ምን አለችሁ?!